

מובן שהשדון הוקי לא יכול היה לשמוע מה קראה רותי סמרטוטי, כי הוא דיבר עם סניצנודאל, לכן הוא ירד ופתח קצת את הדלת.
"מה את אומרת, גברת מכשפה?" הוא שאל.

"אני מוכרת עוגיות מזוגגות, סופגניות ועוגות אוכמניות!"
ענתה רותי סמרטוטי. אבל אז השדון הוקי פתח מהר את הדלת, משך את רותי סמרטוטי פנימה ונעל את הדלת עוד לפני שרני סמרטוטני ואנשי העוגיות ראו מה קורה.

מכות בדלת

רותי סמרטוטי התחפשה בבית העוגיות למכשפה ואם סל דברים טובים ביד חזרה לביתו של השדון. בסל היו אחת-עשרה עוגיות מזוגגות בלבן, שש סופגניות ותשע עוגות אוכמניות. השדונים אוהבים מאוד כאלה, ולא פלא, כי הן טעימות מאוד.

רני סמרטוטני וחבריה הסתתרו בחורשה סמוך לביתו של השדון ורותי סמרטוטי הלכה בשביל וקראה בקול "סופגניות! מי רוצה סופגניות? עוגות אוכמניות טריות! מי רוצה לקנות? מי ירצה לטעום?"

השדון הוקי היה למעלה בבית והתגרה בסניצנודאל.
"שתוק!" אמר השדון הוקי.

"לא אמרתי דבר" ענה סניצנודאל.

"אני יודע" קרא השדון הוקי "אבל אתה עלול לומר דבר מה ואני רוצה לשמוע מה צועקים שם למטה."

"לא התכוונתי לומר דבר" אמר סניצנודאל "אתה יכול לשמוע כמה שרק תרצה!"

"אז אולי תשתוק!" קרה השדון.

"בוודאי שאשתוק" ענה סניצנודאל.

כעבור רגע הוא הוציא את ראשו מהחלון שבקומה העליונה וצחק "הה.. הה.. הה..! חשבתם שתוכלו לשטות בי? אני הכרתי מיד את רותי סמרטוטי, לפי עיני הכפתורים שלה. עכשיו לכדתי את סניצנודאל, את ויקי הקטן ואת רותי סמרטוטי" והוא סגר את החלון והשאיר את רני סמרטוטי ואת אנשי העוגיות עצובים יותר ויותר כל רגע.

"איך נציל את ידידנו?" שאל רני סמרטוטי.
"בואו ונחשוב" אמר מר עוגית "השדון רוצה לעשות נקניק מסניצנודאל, נכון? אז אם כך, רני סמרטוטי צריך לקחת מטחנת בשר לביתו של השדון וכשזה יפתח את הדלת, רני סמרטוטי יאבק אתו."
"זה רעיון טוב" החליט רני סמרטוטי "נשתמש במטחנת הבשר של גברת עוגית."
"אבל אין לי דבר כזה" אמרה גברת עוגית "אנחנו, אנשי עוגיות, אוכלים רק עוגות וסופגניות ודברים דומים ואיננו משתמשים במטחנת בשר. אני אפילו לא יודעת איך מכונה כזו נראית."
"זה נראה כמו תיבת נגינה" אמר רני סמרטוטי "רק אין בה קופסת מנגנת בצד שני של הידית. יש בה מקום להכניס בשר או דברים אחרים שטוחנים אותם. צריך

לסובב את הידית סביב וסביב כמו בתיבת נגינה, ובצד שני יוצא נקניק במקום מוסיקה."
"אא.." קראה גברת עוגית כשהיא רצה למטבח וחוזרת מיד "האם התכוונת לזה? זו מטחנת מזון ואני משתמשת בה כדי לטחון אגוזים ופרי וצימוקים כדי למלא עוגות וסופגניות."
"והה!" קרא רני סמרטוני "זה בדיוק מה שנחוץ. עכשיו אני בטוח שאוכל להציל את ידידנו. רק חכו כאן ואחזור תוך כמה דקות!"
רני סמרטוני רץ לביתו של השדון הוקי עם מטחנת המזון בידו והתחיל לדפוק בדלת עם המכונה "בום! בום! בום!"

"מי זה?" שאל השדון מהחלון שבחדר העליון.
"זה רני סמרטוני והבאתי לך את מטחנת המזון כדי שתוכל לעשות בה נקניק. גברת עוגית משאילה לך אותה."
"אז מיד ארד לקחת אותה" אמר השדון הוקי וסגר שוב את החלון.
רני סמרטוני שמע איך השדון רץ במדרגות ואחר כך שמע איך הוא פותח את מנעול הדלת. המפתח השמיע "קליק-קלוק" והדלת נפתחה רק קצת. עין אחת של

השדון הוקי הציצה החוצה.
רני סמרטוני הסתיר את מטחנת המזון מאחרי גבו.
"אתה משטה בי, רני סמרטוני?" שאל הוקי "אני לא רואה כל מטחנת מזון."
"כי אתה מביט רק בעין אחד, מר הוקי" ענה רני סמרטוני. ואז השדון פתח את הדלת קצת יותר, ואפו הארוך הציץ החוצה.
כהרף עין דחף רני סמרטוני את המטחנה על אפו הארוך של השדון וסיבב את הידית.
"ואו" ילל השדון והתיישב במכה על מפתן הבית.
רני סמרטוני עזב את מטחנת המזון ואמר "אל תנסה

להוריד אותה, מר השדון הוקי, כי אתה עלול לאבד את אפך הארוך" ומיד רץ פנימה לבית, שם מצא את רותי סמרטוני סגורה בארון.
קל מאוד היה לפתוח את הארון ומיד רותי סמרטוני ורני סמרטוני רצו למעלה וחתכו את החבלים שבהם היה

קשור סניצנודאל.

כשחזרו, השדון הוקי עדיין ישב על מפתן הבית עם מטחנת המזון תלויה מאפו.

רותי סמרטוטי הורידה בעדינות את המכונה מאפו של השדון, כי לב הסוכר שלה לא אפשר לה לראות מראה אכזרי כזה.

השדון רץ מיד לביתו אך קרא "בכל אופן ויקי הקטן עדיין על הגג!"

"יו-הו!" קרא ויקי הקטן לידידיו למטה.

"תכף נוריד אותך" ענה לו סניצנודאל.

"מוטב שתעשו זאת מהר" קרא השדון הוקי מהחלון העליון "אני מצפה שהוולון הרעב יגיע לכאן עוד מעט והוא ילכוד אותכם כשרק יבוא."

"מי מפחד מהוולון הרעב?" קרא סניצנודאל "בוודאי לא אני. אטפס עכשיו על צינור המרזב ואעזור לויקי הקטן לרדת."

וסניצנודאל עלה על הגג והוריד את ויקי הקטן.

"בואו עכשיו מהר לבית העוגיות" אמרה רותי סמרטוטי. בבית גברת עוגית הכינה להם כבר ארוחה טובה. היא אפתה תרנגול הודו גדול עם צימוקים כתושים ורוטב שוקו. היא הגישה גם לימונדה ורודה ומי סודה אדומים

במקום תה. כולם נהנו מהארוחה שהסתיימה עם גלידה לקינוח.

אחרי הארוחה כל אחד קיבל עוד לקקן גדול, וכשהם נהנו ללק נשמעה דפיקה חזקה "בנג! בנג! בנג!" על הדלת. בית העוגה רעד כולו ואפילו חתיכות קטנות של זיגוג נפלו מהגג.

"זה נשמע כמו איזה ענק" הודיע ויקי הקטן.

"אם לא, אז זהו יצור גס מאוד אם הוא דופק בכוח כזה" אמרה רותי סמרטוטי "לא הייתי ניגשת לדלת במקומך, גברת עוגית."

"זה אולי סוכן מכירות" אמר רני סמרטוטי "הם תמיד דופקים חזק מאוד כאילו ממהרים מאוד. ואחרי שאתה פותח, לא ניתן להיפתר מהם."

"בנג! בנג! בנג!" שוב נשמעו הדפיקות בדלת ועל

הרצפה נפלה חתיכה של תקרת סוכר.

"איזשהו יצור מוזר" קרא רני סמרטוטי שהציץ דרך החלון.

"מי דופק בגסות כזו על דלת הסוכר שלי?" שאלה גברת עוגית.

"הוולון הרעב!" ענה קול.

"אז אם אתה רעב, חזור לאמא שלך" אמרה גברת

עוגית.

"אבל אין לי אמא!" קרא הוולון הרעב בקול רם "וחוץ
מזה אני רעב ואני רוצה שתפתחו את הדלת כדי שאוכל
לאכול את כל אנשי העוגיות."
"אבל אסור לאכול את אנשי עוגיות" אמרה רותי
סמרטוטי.

"השדון הוקי אמר שמותר לי" ענה הוולון הרעב "הוא
אמר שהם עשויים מבצק שוקולד ומצופים בזיגוג סוכר."
"הם באמת כאלה" אמרה רותי סמרטוטי "אבל הם לא
רוצים שתאכל אותם."

"אז אולי מישהו יגיד לי מה עלי לעשות?" שאל הוולון
הרעב "ככל שאני עומד כאן, כך אני נעשה רעב יותר."
"אולי תלך לביתו של השדון ותבקש ממנו דבר מה
לאכול?" אמרה רותי סמרטוטי.

"לא חשבתי על כך" ענה הוולון הרעב והסתלק.
"מזל שהלך" נאנחה גברת עוגית "אני תמיד מרגישה
פירורים קרים על גבי כשמישהו אומר שיאכל אותי."
"לא ניתן לאף אחד לאכול אותכם" הבטיח סניצנודאל
הנחמד.

"בכל זאת" אמר מר עוגית "אני מקווה שהוולון הרעב
לא יחזור."

"אני לא חושב שהוא יחזור" אמר סניצנודאל, כדי שאנשי
עוגיות ירגישו בטוחים יותר.

"גם אני חושב שלא יחזור" אמר ויקי הקטן.

אך שניהם טעו. כעבור זמן קצר הוולון הרעב חזר
בריצה אל בית העוגיות "בנג! בנג! בנג!" הוא דפק שוב
על הדלת.

"מה נעשה?" שאלו מר וגברת עוגית.

"לא נוכל לעשות דבר" ענתה רותי סמרטוטי.

הוולון הרעב חיכה עוד כמה דקות ושוב התחיל לדפוק
בדלת. כלי אוכל צלצלו ואחדים נפלו לרצפה וכל הבית
רעד.

"וי! הוא ישבור את הדלת!" קראה גברת עוגית.

וזה מה שבאמת קרה. הוולון הרעב שבר את הדלת
ונכנס לבית העוגיות.

אלא שהוולון הרעב לא ראה מעולם את רותי סמרטוטי
או את רני סמרטוטני או את האחרים, ולא ידע מה
ההבדל בין אלה ובין אנשי העוגיות.

"הראו לי איזה מכם טובים לאכילה, כדי שאוכל להתחיל
לאכול" הוא קרא "אני נעשה רעב מרגע לרגע."

אף אחד לא ענה ואז הוולון הרעב תפס את רני
סמרטוטני ואמר "אתחיל לאכול אותו."

רני סמרטוטני ידע שלא יקרה לו כלום גם אם הוולון הרעב יאכל אותו, כי הוא היה עשוי מסמרטוטים וממולא בצמר גפן נקי. ולכן הוא רק חייך את החיוך המצוייר שלו ולא אמר מילה.

אבל גברת עוגית לא רצתה לראות איך אוכלים את רני סמרטוטני ולכן אמרה "זה רני סמרטוטני. אותו אינך צריך לאכול. אני גברת עוגית."

הוולון הרעב עזב את רני סמרטוטני ותפס את גברת עוגית. "אז אוכל אותך!"

סניצנודאל וויקי הקטן עצרו את נשמתם.

הוולון הרעב הפך את גברת עוגית שוב ושוב. "מה היא הדרך הנימוסית ביותר לאכול את אנשי העוגיות?" שאל "להתחיל מרגליים או מהראש?"

"לא הייתי מתחילה בכלל, אילו הייתי במקומך" אמרה רותי סמרטוטני.

"אבל אני כל כך רעב, נורא, איום שבאיום רעב!" קרא הוולון הרעב "וכל רגע אני נעשה רעב יותר. תגידו לי איך להתחיל, כי אני רוצה לנהוג לפי כללי הנימוס באכילה."

"אני חושב שאצטרך להיאבק עם הוולון הרעב" החליט רני סמרטוטני "כי אני לא אתן לו לאכול את גברת

עוגית."

"כן, תחילה תאבק אתו אתה, רני סמרטוטני" אמר סניצנודאל הנחמד "ואחר כך אאבק אני ואתן לו כמה מכות טובות."

"הה.. הה..! אז אתה רוצה להיאבק אתי, רני

סמרטוטני?" קרא הוולון הרעב כשהוא שם את גברת עוגית על כסא. "טוב אאבק אתך. אבל אני מזהיר אותך שככל שאני נאבק יותר, כך אני נעשה רעב יותר ואני זועק בקול חזק כשאני נאבק."

"הה!" קרא רני סמרטוטני והפשיל את שרווליו "זעק כמה שרק תרצה. לא איכפת לי כלל!"

"חכה רגע" קרא הוולון הרעב "זה לא בסדר שאתה מפשיל את שרוולך, כשלי אין כלל שרוולים כדי להפשיל אותם. לא אאבק אתך."

"טוב" הסכים רני סמרטוטני "אז לא אפשיל את שרווליי."

אבל הייתי יכול להיאבק בכך ביתר כוח אילו הפשילתי אותם" ורני סמרטוטני הוריד שוב את השרוולים.

"אחת, שתיים, שלוש" קרא סניצנודאל ורני סמרטוטני עם הוולון הרעב התנפלו זה על זה. נשמע כאילו צליל

תוף עמום כשרני סמרטוטני הכה את הוולון הרעב ולפני שהאחרים הבינו מה קורה, רני סמרטוטני הרים את

הוולון הרעב זרק אותו מעבר לחדר. הוולון הרעב פגע
בפינה חדה של האח העשוי מסוכר.
הוא נעמד שם עם הבאת פנים מוזרה, כאילו מאוד
מופתע ועצוב באותו הזמן.
ואז כולם שמעו צליל כאילו שריקה ורגלי הוולון הרעב
התחילו להתמוטט. איש לא אמר מילה כשהוולון הרעב
הצטמק והתקמט ונפל לרצפה בערמה מקומטת.
"הרי הוא עשוי רק מגומי דק" קרא בהפתעה רני
סמרטוטני "וכשפגע בפינת האח הוא ננקב. מסכן כמוהו!
לא פלא שהיה תמיד רעב. הוא היה ריק כמו כדור גומי."
רותי סמרטוטי ריחמה על הוולון הרעב. היא הרימה
אותו מהרצפה ושמה על כסא עוגית. "הנה הנקב!" היא
קראה "בואו ונתקן אותו וננפח אותו שוב. ראו!" היא
הרימה את ראשו של הוולון הרעב "אין לו בכלל פה ולכן
לא יכול היה לאכול אתכם, עוגיות, אפילו אילו ניסה.
סתם הפחיד אותנו." ורותי סמרטוטי צחקה "האם זה
לא תמיד כך?" שאלה.